

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 234.515 van 26 april 2016
in de zaak A. 214.241/XIV-36.072**

In zake : de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
destaatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor
Asiel en Migratie
kantoor houdend te 1000 Brussel
Antwerpsesteenweg 59 B
alwaar woonplaats wordt gekozen
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Carmenta Decordier
kantoor houdend te 9041 Gent-Oostakker
Harlekijnstraat 9

tegen :

XXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Eric Cluyse
kantoor houdend te 9070 Destelbergen
Walbosdreef 4
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 14 november 2014, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 131.272 van 13 oktober 2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 10.941 van 4 december 2014.

De verzoekende partij heeft een toelichtende memorie ingediend.

Auditeur Dieter Decock heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

De verzoekende partij heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure teneinde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 9 december 2015.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Tine Bricout, die *loco* advocaat Carmenta Decordier verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Eric Cluyse, die verschijnt voor verweerder, zijn gehoord.

Auditeur Dieter Decock heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verweerder dient op 23 december 2013 een aanvraag in voor het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, met name als echtgenoot van een Belgische onderdaan.

Op 18 juni 2014 neemt de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding in hoofde van verweerder een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Verweerder stelt op 17 juli 2014 tegen deze beslissing een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigt de voornoemde beslissing van 18 juni 2014 met een arrest van 13 oktober 2014. Dit is het bestreden arrest.

IV. Regelmatigheid van de rechtspleging

4. Ter terechtzitting stelt verweerder dat hij tijdig een memorie van antwoord heeft ingediend en legt hij ter staving daarvan stukken over.

5. Het rechtsplegingsdossier bevat geen spoor van een memorie van antwoord of van een aangetekende brief uit de periode dat die memorie zou zijn ingediend.

Uit de door verweerder ter terechtzitting overlegde kopieën van een memorie van antwoord blijkt niet dat dergelijk processtuk tijdig zou zijn ingediend bij de Raad van State. Dit blijkt evenmin uit een kopie van een bewijs van een aangetekende zending naar de Raad van State van 6 februari 2015, zonder enige vermelding waaruit zou kunnen blijken dat het om de huidige zaak gaat en zonder kopie van een begeleidende brief. Derhalve wordt aangenomen dat verweerder niet tijdig een memorie van antwoord heeft ingediend en wordt het als dusdanig ter terechtzitting overgelegde stuk niet in aanmerking genomen.

V. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

6. De verzoekende partij werpt in een enig middel, dat zij in de toelichtende memorie herhaalt, de schending op van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 203, 213, 221, 1405 en 1466 van het burgerlijk wetboek en van artikel 149 van de Grondwet.

De verzoekende partij voert in een eerste middelonderdeel aan dat met de aanvankelijk bestreden beslissing het verblijf aan huidige verweerder werd geweigerd omdat hij niet ten laste is van zijn Belgische echtgenote als referentiepersoon. Verweerder had immers geen bewijzen van bestaansmiddelen van de referentiepersoon ingediend, enkel van hemzelf. Daarentegen heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest geoordeeld dat het irrelevant is of de bestaansmiddelen waarop verweerder zich beroept, afkomstig zijn van de referentiepersoon of van de aanvrager, omdat de referentiepersoon hierover zou kunnen beschikken door de huwelijksband die tussen hen bestaat. Volgens de verzoekende partij miskent de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aldus artikel 40ter van de vreemdelingenwet waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat de referentiepersoon dient te beschikken over voldoende bestaansmiddelen. Die referentiepersoon moet over voldoende bestaansmiddelen beschikken om te vermijden dat hij of één van zijn familieleden ten laste van het sociale zekerheidsstelsel zou vallen. De verzoekende partij vervolgt dat de overige voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet vereisen dat de referentiepersoon de aanvrager begeleidt of zich bij hem voegt, en dat de referentiepersoon beschikt over een behoorlijke huisvesting. Nergens is voorzien dat die voorwaarden gelden in hoofde van de aanvrager of van familieleden.

Volledigheidshalve verwijst de verzoekende partij naar de artikelen 10 en 12bis van de vreemdelingenwet die een omzetting vormen van richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, waarin duidelijk wordt bepaald dat enkel rekening moet worden gehouden met de inkomsten van de persoon die vervoegd wordt, de gezinshereniger. Door het tegenovergestelde aan te nemen, wordt artikel 40ter van de vreemdelingenwet met het bestreden arrest geschonden.

De verzoekende partij voert in een tweede middelonderdeel aan dat het huwelijk van de referentiepersoon niet automatisch tot gevolg heeft dat de inkomsten van de echtgenoot ook als zijn inkomsten zijn te beschouwen, noch dat de echtgenoot zijn inkomsten ter beschikking moet stellen van de referentiepersoon, ten overstaan van wie hij niet onderhoudsplichtig is. In het bestreden arrest kon dus niet worden voorgehouden dat de referentiepersoon kan beschikken, in de zin van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, over de inkomsten van de echtgenoot, te dezen verweerder. Uit artikel 221 van het burgerlijk wetboek volgt dat de ene echtgenoot slechts door inkomstendelegatie over het inkomen van de andere kan beschikken. Volgens de verzoekende partij volgt ook uit artikel 213 van het burgerlijk wetboek inzake het verlenen van hulp en bijstand aan de wederhelft niet dat de ene echtgenoot vrij kan beschikken over de inkomsten van de andere echtgenoot. Bovendien moet rekening worden gehouden met het gekozen huwelijksvermogensstelsel, hetgeen in het bestreden arrest niet is gebeurd. Daarom acht de verzoekende partij ook de artikelen 1405 en 1466 van het burgerlijk wetboek geschonden. Zij beschouwt artikel 40ter van de vreemdelingenwet als een *lex specialis* tegenover de bepalingen betreffende het huwelijksvermogensrecht in het burgerlijk wetboek.

Beoordeling

7. Artikel 40bis, § 2, van de vreemdelingenwet luidt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap

werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

2° [...]

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

[...].”

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet luidt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument, en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

- 1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

- 2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

- 3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.

Onder de voorwaarden vermeld in artikel 42ter en artikel 42quater kan voor het

familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het tweede lid vastgestelde voorwaarden.”

Met de aanvankelijk bestreden beslissing, die tot het bestreden arrest heeft geleid, wordt uitspraak gedaan over het verblijfsrecht van een onderdaan van een derde land in functie van zijn Belgische echtgenote. Het verblijf wordt geweigerd omdat geen documenten worden voorgelegd waaruit voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen van de Belgische echtgenote blijken. Volgens de verzoekende partij wordt in artikel 40*ter* van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk gesteld dat de vreemde echtgenoot ten laste dient te zijn van de referentiepersoon en mag geen rekening worden gehouden met de eigen inkomsten van de vreemde echtgenoot.

Artikel 40*bis*, § 2, van de vreemdelingenwet heeft onder meer betrekking op de vreemde echtgenoot die verblijfsrecht vraagt in functie van zijn Belgische echtgenote. Artikel 40*ter*, tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt dienaangaande dat “de Belgische onderdaan [moet] aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt”.

Anders dan de verzoekende partij voorhoudt, kan hierin geen voorwaarde worden gelezen dat de vreemde echtgenoot ten laste moet zijn van de Belgische referentiepersoon: de voorwaarde van het ten laste zijn is in artikel 40*bis*, § 2, 3° en 4° van de vreemdelingenwet opgelegd voor de aanvragende bloedverwanten in neergaande en in opgaande lijn, doch in 1° van die bepaling niet voor de aanvragende echtgenoot.

De verzoekende partij stelt echter terecht dat de voorwaarde van stabiele, voldoende en toereikende bestaansmiddelen in artikel 40*ter* van de vreemdelingenwet wordt opgelegd aan “de Belgische onderdaan”. Het gaat om een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien en daaraan wordt geen afbreuk gedaan door de inhoud van het huwelijksvermogensrecht, dat een heel andere finaliteit heeft.

In dit verband kan worden gewezen op het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 121/2013 van 26 september 2013 waarin wordt verwezen naar “de aan de Belgische gezinshereniger opgelegde striktere inkomensvoorwaarden” (punt B.52.3), naar “de stabiele en toereikende bestaansmiddelen van de gezinshereniger” (punt B.55.2) en naar de inkomsten van “de Belgische gezinshereniger” (punten B.55.3 en B.55.4). Er is steeds sprake van de inkomsten van de Belgische referentiepersoon en niet van de vreemde echtgenoot-aanvrager. Daarentegen vermeldt het Grondwettelijk Hof in dat arrest wel dat artikel 11, § 2, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet aldus moet worden geïnterpreteerd dat het “niet verbiedt dat de bevoegde overheid bij de verlenging van de verblijfstitel van de betrokken vreemdeling niet alleen rekening houdt met de inkomsten van de gezinshereniger maar ook met die van zijn gezinsleden, voor zover het niet om sociale bijstand gaat” (punt B.21.4). Hieruit volgt dat met de inkomsten van de familieleden van de Belgische gezinshereniger, waaronder de betrokken vreemdeling zelf, enkel rekening mag worden gehouden bij een hernieuwing van de verblijfstitel en niet bij de oorspronkelijke aanvraag.

In hetzelfde arrest vermeldt het Grondwettelijk Hof nog betreffende “het instellen van een inkomensvereiste ten aanzien van de gezinshereniger die zijn echtgenoot bij zich wil voegen” dat “de bestreden inkomensvereiste beoogt te vermijden dat vreemdelingen die een verblijfsrecht willen verkrijgen in het kader van gezinshereniging, ten laste vallen van de overheid en [...] een legitieme doelstelling [na]streeft” (punten B.64.7 en 64.8). Het Hof heeft het dus andermaal enkel over inkomsten van de Belgische referentiepersoon zelf.

Door in het bestreden arrest te oordelen “dat verweerder op basis van een verkeerde lezing van artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet concludeerde dat de aangebrachte bewijzen inzake verzoekers loon niet in aanmerking kunnen worden genomen om te bepalen of verzoekers echtgenote al dan niet over ‘bestaansmiddelen [die] ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002

betreffende het recht op maatschappelijke integratie' beschikt", hoewel de aanvraag niet de verlenging van een verblijfstitel betreft, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen derhalve artikel 40*ter* van de vreemdelingenwet geschonden.

8. Het eerste onderdeel van het enige middel is in die mate gegrond en die vaststelling volstaat voor de cassatie van het bestreden arrest.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt het arrest nr. 131.272 van 13 oktober 2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2. Dit arrest zal in de registers van voormelde Raad worden overgeschreven, en melding ervan zal worden gemaakt op de kant van het vernietigde arrest.

3. De zaak wordt verwezen naar een anders samengestelde kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

4. Verweerder wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro, die verschuldigd is aan de verzoekende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zeventwintig april tweeduizend zestien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Kaat Leus,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Geert Debersaques